

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás)

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2018. november 17.

„Újítsuk meg a világot”

1. Kezdés és üdvözet

2. Chiara Lubich: Újítsuk meg a világot

Részlet a fokolárba készülő fiatalok találkozásán adott egyik válaszából - Castel Gandolfo, 1989. december 24.

3. Kapcsolás a Lia Máriapoliból, Argentínából

4. Hírek Kaliforniából, USA

5. Prophetic Economy: kapcsolatháló építése a közjóért

A világban sok olyan pozitív gyakorlat, prófétikus tapasztalat létezik, melyek az integrált emberi fejlődésre és a fenntarthatóságra irányuló alternatív gazdasági modelleket segítik elő. A Prophetic Economy kongresszus 'kapcsolatháló' épített, hogy összefogjon néhány ilyen tapasztalatot, melyek a világ megváltoztatására törekcsenek...

6. Beszélgetés Luigino Brunival és Luca Fioranival

7. Kapcsolás Limából, Peruból

8. Olaszország: Maurizio és Roberto kihívása

A „L'EcoPesce” üzemben és az „E Nustren” üzletben semmit nem dobnak ki: ezen az elven működik az a kis ipari központ Olaszországban, Cenesaticoban, mely az Adriai-tengerből kifogott halat értékesíti, kifejezetten a Greenfreeze technológia alkalmazásával. A fogyasztó asztalára ezzel olyan termék kerül, melyet máskülönben nem értékesítenének, sőt, egyenesen kiselejteznének. Ennek kivitelezése azért lehetséges, mert a közösséget helyezik a gazdaság elé.

9. Kapcsolás Prágából, Csehországból

10. Svédország: „Aknázzuk alá” a megosztottságot

2018. november 6-10. között a Fokoláre Mozgalom negyven püspök barátja 12 különböző Egyházból és az öt kontinensről Sigtunában, Svédországban találkozott, ahol megosztották egymással az életük kihívásait és örömeit. Milyen jelentőséggel bír ez a találkozó? Milyen eredményeket érnek el? Susan Gately, ír újságíró nő járt utána.

11. Emmaus és J esús: rövid benyomás a hallottakról

12. Befejezés

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(Taps)

Lorenzo Russo: Üdvözöllek benneteket! Isten hozott mindenkit a mai kollegamentónk élő közvetítésén. Először is szeretnék bemutatkozni. Lorenzo Russo vagyok, egy földközi-tengeri szigetről Ischiából jövök, mely a nápolyi öböllel szemben fekszik.

Először is szívből üdvözlöm azokat, akik itt vannak velük a teremben, köszönjük, hogy eljöttetek. Körülbelül egy órát töltünk itt együtt, és átélhetünk néhány különleges élettapasztalatot, melyeket a világ több részéről elküldtetek nekünk. Ahogy mondtam, Ischiából jövök és Maria a feleségem, ő is itt van jelen, szintén ischiai. Ő a fenntartható fejlődéssel foglalkozik, én pedig újságíró vagyok és a TV2000-nek, az Olasz Püspöki Konferencia tv-csatornájának dolgozom.

De elsősorban Beatrice és Gabriele szülei vagyunk, akik szintén itt vannak. (Taps)

Most pedig kezdjük a kollegamentónkat. Emlékeztetek benneteket, hogy ha szeretnétek kapcsolatba lépni velünk, megtehetitek a közösségi hálónkon. A képernyőn láthatjátok a címeiket: a Facebook oldalunkon¹, WhatsAppon² és e-mailben³. Várjuk az üzeneteiteket!

2. CHIARA LUBICH: ÚJÍTSUK MEG A VILÁGOT

A mai kollegamentót azonnal Chiarával szeretnék indítani, egy három perces rövid üzenetével, egy válaszával, melyet néhány fiatalnak adott 1989-ben. Azt kérdezték tőle: „Mit tegyünk, hogy mindig velünk legyen a Szentlélek?” Hallgassuk meg a válaszát.

Chiara Lubich¹: [...] *A Szentlélek ott van jelen, ahol szeretnek. Ő kiárasztotta a szívünkbe a szeretetet, belénk ültette a szeretetet. Ha ezt működéskébe hozzuk, a Szentlélek mindig jelen van. Ha megállunk és leblokkolunk, Ő hallgat, nem szól bennünk. Sőt, meglehet, hogy valami negatív dolog furakodik belénk, nem csak a rossz, hanem valami más lelkiület, a világ fejedelméé – ahogy Jézus mondja – és az ördög meg is kísérthet. De ha a szeretetben vagyunk, mindig a fényben vagyunk, és mindig a Szentlélek hatása alatt állunk.*

Ezért ahhoz, hogy ez a léggör mindig megmaradjon, fontos, hogy mindig a szeretetben legyetek. Természetesen, azt mondhatjátok: „De Chiara, ez egyáltalán nem könnyű”. Persze, mindenhez arra van szükség, hogy szokásunkká váljon, hozzá kell szokni. De aztán különleges kegyelmeket, különleges buzdításokat kapunk a Szentlélektől, isteni érintéseket a lelkünkben, melyek előresegítenek az utunkon, a folytatásban. Ezeket majd megtapasztaljátok az életetekben.

Szeretni. Mindig szeretni. Biztosak lehettek benne, hogy ha szeretitek egymást, Jézus köztetek van és a Szentlélek köztetek van. Ismeritek a szeretetünk, vagyis a keresztény szeretet technikáját, mely négy pontra támaszkodik. Egy is elég lenne, hogy szentté váljunk.

Elsőként szeretni, mindig lendülettel, mindig törekvéssel, mindig mozgásban, mindig dinamikusán, mindig...; mert a Szentháromság a dinamikus szeretet élete, és nekünk a Szentháromság életét kell tükröznünk: nem a mozdulatlan, hanem a dinamikus szeretet élését. Tehát, elsőként szeretni.

¹ www.facebook.com/CollegamentoCH

² +39 320 419 7109

³ collegamentoch@focolare.org

Mindenkit szeretni, és akkor megvan a lehetőségünk, hogy jelen legyen a Szentlélek, mert a nap folyamán sokakkal találkozunk: és mindenkit szeretni kell. Nem mondhatjuk: „Ezt igen, ezt nem”. Jézust látni mindenki, tehát minden leegyszerűsödik. És úgy szeretni, mint önmagunkat, ugyanúgy, mint önmagunkat. [...]

Elsőként szeretni, mindenkit szeretni, Jézust látni. Nézzétek, ha csak ezt a négy dolgot tennénk, ez elég lenne, hogy éljük a teljes Ideálunkat, hogy bennünk legyen a Szentlélek, hogy meghódítsuk a fél világot. Elég lenne. [...]

Idővel aztán minden mozdulatotokat, minden mosolyotokat, minden lépéseketeket, minden tetteteket is egyre inkább a bennetek lévő Szentlélek irányítja. Bátorság, tehát. Folytassuk ezen az úton, és töltsük el a világot Szentlélekkel, aki megújít mindent és megújítja a világot. (Taps) [...]

Lorenzo: *Úgy gondoltuk, tényleg jó, ha Chiarával indulunk, mert megadja a mai kollegamentónk olvasatát. Sok év múltán is aktuálisak a szavai. A Lélekről szól, mely mindent megújít, mely megváltoztatja a világot.*

3. KAPCSOLÁS A LIA MÁRIAPOLIBÓL, ARGENTINÁBÓL

Lorenzo: *Szép gondolatok ezek, jól bevezetik a most következő történeteinket. Kezdjük tehát a világkörüli utunkat, és menjünk Latin-Amerikába, egész pontosan Argentínába, a Lia Máriapoliba, ahol rendkívüli születésnapot ünnepelnek éppen... De előtte nézzük meg ezt a rövid videót.*

(zene)

Speaker: *A Lia Máriapoli 250 km-re fekszik Buenos Airestől, az argentin pampák közepén.*

A Fokoláre Mozgalom 25 városkájának egyike ez. (zene)

A Lia Máriapolit a fiatalok hozták létre, és ma is ők viszik előre: valóban, lakóinak szinte fele fiatalok. (zene) 18-20 évesek, az egész világból jönnek, és egy évet töltenek itt. Céljuk? Hogy megtanulják építeni az egyesült világot, és elvigyék ezt a tapasztalatot a városukba. (zene)

Lorenzo: *Most pedig kapcsoljuk a Lia Máriapolit. A vonal másik végén María Paz-t és Damiánt halljuk. Kinek a születésnapját ünneplitek?*

(ének)

María Paz: *Üdvözlünk titeket a Lia Máriapoliból!... Én María Paz vagyok, 19 éves, Asunciónból, Paraguayból. Ahogy látjátok is itt mögöttem, sokan érkeznek ide a különböző helyekről, hogy együtt ünnepeljük a városka fennállásának 50. évfordulóját.*

Damián: *Sziasztok! Én Damián vagyok, szintén 19 éves, Argentínából, Córdoba-ból. Ebben az időszakban 80-an vagyunk itt fiatalok 22 országból. Úgy döntöttünk, eljövünk egy évre, és elmélyülünk a választásunkban, hogy az egyesült világ építéséért akarunk élni. Ezt már sok fiatal megtette az 50 év alatt. Igaz, Gustavo?*

Gustavo: *Igen, eddig mintegy 5000 fiatal élte meg ezt a „tapasztalatot”, ahogy itt mondani szokás. Én még az elején, az első csoportokban tettem szert rá. Akkor ez egy üresen álló szerzetesház volt, de már biztosak voltunk benne, hogy az egyesült világ utópiája ezen a helyen valósággá fog válni.*

María Paz: Mielőtt idejöttem volna, még soha nem dolgoztam. Itt szereztem először tapasztalatot a munkában, az édesség és lekvárüzemben. Fontos volt számomra, hogy együtt dolgoztunk a felnőttekkel, akkor is, ha az elején nem volt könnyű. De azt kell, hogy mondjam, hogy sokat kaptam tőlük.

Damián: Minden év szeptemberében megrendezzük a Fiatalok Ünnepét. Az idén közel 1.000-en voltunk együtt egy hétvégén. Ez is mindig lehetőség ad sok fiatalnak, hogy megtapasztalják az egyesült világot, akkor is, ha csak néhány órára... Persze, ahhoz, hogy igazán megértsük, mi is ez a tapasztalat, személyesen kell kipróbálni. A sajátomat röviden így tudnám összefoglalni: kezdem megtanulni, mit jelent meghalni önmagam számára, hogy teret tudjak adni másoknak. A kulcsszavam: a kommunió. A Máriapoli az idén a családommá vált. Bizalommal akarok lenni a családom iránt, és a kommunió ehhez alapvető fontosságú. Meg akarom nyitni a szívemet, és hagyni, hogy az lépjen be oda, aminek be kell lépnie.

María Paz: Üdvözlünk mindenkit, aki összeköttetésben van velünk! Várunk benneteket a Lia Máriapoliba!...

Mind: Ciao!

Lorenzo: Szívből köszönjük, és további jó ünneplést!

4. HÍREK KALIFORNIÁBÓL, USA

Lorenzo: Ahogy az imént mondtuk, Chiara szavai valóban aktuálisak. Bár nem mindig könnyű megélni őket, főként a tragikus helyzetekben. Még frissek előttünk az elmúlt napok képei Kaliforniából, melyek bejárták az egész világot. Aggasztóak ezek a hírek, a levegő elviselhetetlen, a terület nagy részén tűzvész pusztít. Gondoljatok bele, több mint 70 halálos áldozatról és több mint 1000 eltűnt személyről beszélnek. Cindy Hopper, San José-ből elküldött nekünk egy hangüzenetet. Hallgassuk meg.

Cindy Hopper: Amikor Észak-Kaliforniában újra kezdetét vette a tűzvész, a tavalyi pusztító tüzek jutottak eszünkbe. Mint mindenki más, én magam is féltem ettől a tűztől, melyet a szél táplál. Vajon hozzánk is idehozza a tüzet? Soha nem felejttem el a tavalyi tűzvészt, amikor el kellett menekülni az otthonunkból. Az ember ráébred, hogy minek van igazán értelme az életben. És nem anyagi dolgokról volt szó. Szerencsések voltunk, mert aztán hazaköltözhattünk. Most, ahogy tavaly is, nem karácsonyi ajándékokat vásárolunk, hanem adakozunk mások megsegítésére. Mindenki fél és a pusztításra gondol. Ezek mind arany alkalmak, hogy együtt legyünk az emberekkel, meghallgassuk őket, ott legyünk mellettük, és minden lehetséges módon segítsük őket. Megszívleltünk ez tavalyi mondást: „A szeretet a levegőben sűrűbb, mint a füst”. Ez az idén is igaz.

Lorenzo: Köszönjük, Cindy, szívből köszönjük!

5. PROPHETIC ECONOMY: KAPCSOLATHÁLÓ ÉPÍTÉSE A KÖZJÓÉRT

Lorenzo: Bizony, a tűzvész, a pusztítás, az árvíz, az elsivatagosodás, a gleccserek olvadása

mind a klímaváltozás következménye. De mit tehetünk azért, hogy megoldódjon ez a probléma? Nézzétek a következő tudósítást!

(zene)

Felix Finkbeiner: Köszönjük a lehetőséget, hogy megoszthatjuk veletek a gondolatainkat. De mi, gyerekek azt gondoljuk, hogy mindennapinak kellene lennie, de mégsem történik gyakran.

Speaker: Felix Finkbeiner 9 évesen kezdett fákat ültetni, hogy hozzájáruljon a globális klímaváltozás problémájának megoldásához. Létrehozott egy gyermekszervezetet, mely azóta már elterjedt az egész világon. (zene)

Felix Finkbeiner, Plant for the Planet, Németország: A világ több kormányzati cégének és szervezetének támogatásával, melyek az elmúlt 10 év alatt segítséget nyújtottak nekünk, sikerült mintegy 15 milliárd fát elültetni világszerte. Minden elültetett fa szén-dioxidot szív magába a levegőből. Célunk, hogy meggyőzzük a világot, hogy ezermilliárd fát sikerüljön elültetni. Tehát, hogy körülbelül 150 fa jusson fejünként mindenkire.

Speaker: Felix ma 20 éves, és minden tekintetben egy change maker, tehát a változás előidézője, akinek szívügye a föld, és olyan gazdasági modellekre épülő pozitív kezdeményezéseken keresztül szeretne változtatni, melyek az integrált és fenntartható emberi fejlődésre irányulnak.

November elején bemutatta projektjét a „Prophetic Economy”, azaz a Prófétikus Gazdaság” kongresszuson, a castelgandolfoi Máriapoli Központban, ahol több mint 40 országból 500-an vettek részt egészen 9 éves kortól. A találkozó célja az egy hálózat kiépítése, megosztani és tervezni olyan „prófétai” és bátor gazdasági folyamatokat, melyek képesek átalakítani környezetet, közösségeket, országokat. (zene)

Ez történt Kolumbiában is, ahol az Apartadó nevű településen megszületett „Comunidad de Paz” (a béke közössége): 300 földműves 1997 óta a paramilitáris csoportok nyomása alatt áll, akik kényszeríteni akarják őket, hogy katonának szegődjenek, vagy hagyják el földjeiket. Úgy élnek, hogy ún. „lázas kakaót” természetnek. Azért nevezik így, mert termékeik elutasítják a háborút, az erőszakot, és a kábítószer-kereskedelem minden formáját.

Germán Graciano Pozo eljött, hogy átvegye az idén elsőként adományozott „Prophetic Economy” 2018 díjat, melyet a „Comunidad de Paz”-nak ítéltek oda:

Germán Graciano Pozo, Comunidad de Paz, Kolumbia: Nagyon fontos ez az elismerés, amivel a Prófétikus Gazdaság illetve a Béke Közösségét. (...) nem csak azért, mert bátorít, hogy kitartsunk az erőszakkal és a halállal szemben, hanem helytáll a méltányos kereskedelemért és bérért, nem csak a béke közössége tagjai, hanem a környékbeli lakosság számára is.

Speaker: De mi ez a profétai gazdaság? Sok fiatal és gyerek feltette a kérdést a felszólaló szakértőknek és gazdasági vezetőknek:

Jeffrey Sachs, közgazdász, USA: A profétikus gazdaság a proféták látomása szerint cselekszik. Ez azt jelenti, hogy az igazságosság, a béke, a legszegényebbek szükségleteinek kielégítése szemszögéből, a teremtett világ védelme szempontjából cselekszik. Ferenc pápa erre hívja fel a figyelmet a Laudato sii kezdetű enciklikájával.

Lorna Gold, közgazdász, Írország: A profétikus gazdaság kongresszusának ötletét a Közösségi Gazdaság kezdeményezte. (...) Két év leforgása alatt, majdnem két év alatt sok mozgalommal építettünk ki hálót. (...) Ezek a gazdasági praktikák (...) léteznek ugyan, de gyakran láthatatlanok, nem látjuk őket a médiában, nem láthatóak a kultúránkban. Láthatóvá kell őket

tenni.

Luigino Bruni, közgazdász, Olaszország: „(...) azt mondtuk: hozzuk össze ezeket a valóságokat, indítsunk el egy folyamatot. Ne uraljunk hatalmi tereket, Ferenc pápa nyelvezetével élve⁴. Kezdjünk el valamit. (...) És elindult ez a folyamat, amit senki sem ural. (...)

Lehet olyan gazdaságot folytatni, mely a karizmából születik; ennek megvannak a sajátos jegyei: a szegényekre, az utolsókra tekint, arra, akinek nincsen szava. Ma túl sokan szenvednek el következményeket anélkül, hogy szerződést írnának alá. Ez azt jelenti, hogy nem mindenki megy a parlamentbe, a kormányokba, nem mindenki vehet részt a kutatásokban, mert esetleg még meg sem született; a jövő gyermekei, a mai gyermekek; az állatok, a növények, a föld. És ki szólal fel az érdekükben? Általában a próféták. A prófécia emel szót a láthatatlanok mellett. (zene)

6. BESZÉLGETÉS LUIGINO BRUNIVAL ÉS LUCA FIORANIVAL

Lorenzo: Ismét vonalban vagyunk. Luigino Bruni is itt van velünk, akit mindnyájan jól ismertek. Közgazdász, és a Közösségi Gazdaság nemzetközi koordinátora. Luigino. A Közösségi Gazdaság volt ennek a Prófétikus Gazdaság kongresszusnak az előmozdítója. Én is részt vettem az eseményen, és leginkább a fiatalok jelenléte döbbsentett meg. Már 9 éves kortól jelen voltak, és a világ nagy közgazdászaival egyszerűen beszélgettek a mikro és makrogazdaságról. Tényleg pozitívan hatott rám. Honnan merült fel ennek a nemzedékek közötti tapasztalatcserének az ötlete, főként a gazdaság témában, ami egyáltalán nem egyszerű?

Luigino Bruni: Az életből, a találkozásokból és főként a gyerekekkel való találkozásainkból, melyek már léteznek a Mozgalomban, mert Chiara egyik legnagyobb gondolati újdonsága, hogy a gyermek tökéletes, már a Fokoláre Mozgalom tagja, ezért amikor felmerült a találkozó ötlete, azt mondtuk: eddig még hiányzik a gyermekek, a tizenévesek gazdasággal kapcsolatos gondolata. Tehát, mi sokat beszélünk, de alapvető fontosságú a gyerekek gazdasággal kapcsolatos elképzelése, viszont ez hiányzik. Ezért az ő jelenlétükkel képzeltük el a kongresszust, de úgy, hogy főszereplőként vesznek részt, nemcsak a dalocskáikkal, a jeleneteikkel, és aztán elvonulnak a nekik szóló programra, hanem a felszólalásaikkal. Luis 12 éves, és első nap a környezetvédelemről tartott előadást Jeffrey Sachs-szal együtt.

Értékelték a projektet, elmondták észrevételeiket a vállalkozók tökéletesedésére vonatkozóan, úgy voltak jelen, mint mi, mint mindannyian. Ez az ötlet a kapcsolatból született, és biztos, hogy prófétai arculata van, mert a Bibliában, amikor Izajás prófétai jelet akar adni, a gyermekre, Emmanuelre mutat. Tehát a gyermek a jövő, a jelen, a jelenre vonatkozó újfajta tekintet, mert a jövőbe mutat, olyan gyermek, mely már a jelen, de a még nem létező jövőre utal.

Lorenzo: Luigino, és konkrétan, a mindennapokban mit tehetünk ennek a prófétikus gazdaságnak a megvalósulásáért?

Luigino: Elsősorban új szemszögből tekinthetünk a világra, Chiara mindig is azt tanította, hogy úgy kezdhetjük megváltoztatni a világot, ha először is másképp, pozitív szemszögből tekintünk rá. Ma a pesszimizmus, a negativitás korát éljük. Tehát, úgy tekintünk rá, hogy a szépséget, a próféciát keressük benne. A világ teli van prófeciával, de szinte sohasem a szokványos helyeken, hanem esetleg a perifériákon, a szegényekben. A Bibliában egyenesen egy számár is próféta. Bileám számara, aki beszél, prófétizál. A prófécia helyei olykor kevésbé nyilvánvalóak, tehát mehetünk a

⁴ Vö. Laudato si 178.

keresésükre, hogy aztán a szövetségeseik legyünk.

Ebben a találkozóban az volt a jó, hogy sokan voltak főszereplői, akik szeretnének összefogni, hogy közösen tegyünk valamit, ahogy az „Együtt Európáért”. Mi ebből merítettünk ihletet. Aztán a másik, hogy változtassunk az életstílusunkon. A videóban láttuk, hogy megváltoztatták a műanyag használatának módját. Erről beszéltünk például a gyerekekkel, hogy ki kell gondolni a mindennapi viselkedésmódok fenntartható formáit. Pénzt adtunk közösbe, hogy kiegyenlítsük a repülők munkáját, melyekkel a találkozóra utaztunk, és ebből a pénzből fákat ültessünk, melyek kompenzálják a repülésünkhöz kibocsátott széndioxidot. Tehát, cselekedjünk, és osszuk meg másokkal is ezeket.

Gondolom, ez a találkozó újdonsága. Szükség van prófétai tettekre, mert a próféta a szavakkal és a testével beszél. A szó túl kevés önmagában, ezért cselekszik is. De miközben cselekszik, meg is magyarázza. Ma nekünk tudnunk kellene cselekedni, és tovább is adni ezeket, mert a történetek a világ megváltoztatásának eszközei. Tulajdonképpen azért vagyunk itt, mert egy napon valaki elmondott nekünk egy történetet, és megváltoztatta az életünket.

Lorenzo: Nagyon köszönjük, Luigino! (Taps)

A Prófétikus Gazdaság kongresszuson jelen volt Luca Fiorani is. Isten hozott Luca! Ő fizikus és az EcoOne nemzetközi koordinátora. Az EcoOne a Fokoláre Mozgalom ökológiával és környezetvédelemmel foglalkozó hivatala. Luca, a fenntarthatóság és a környezetvédelem volt a Prófétikus Gazdaság kongresszus egyik fő témája. Mit határozatok el az esemény után?

Luca Fiorani: Fontos elhatározásra jutottunk. A Fokoláre Mozgalom csatlakozott a *Global Catholic Climate Movement*-hez, ehhez a nemzetközi klímavédelmi mozgalomhoz, mely katolikus szervezetek ezreit fogja össze, egyházi mozgalmakat, katolikus iskolákat, a Karitás országos szervezeteit, civil szervezeteket, hogy mindannyian közösen fellépjünk a klímaváltozás ellen. Ez az összefogás válaszként született Ferenc pápa *Laudato sii* kezdetű enciklikájára. Sőt, mi több, a Fokoláre Mozgalom csatlakozott ennek a katolikus klímavédelmi mozgalomnak az egyik legfontosabb kampányához, a befektetés-visszavonáshoz. Mit jelent ez? Azt, hogy a Fokoláre Mozgalom nem fektet be azokba a szektorokba, melyek fosszilis tüzelőanyagot juttatnak a levegőbe. Tehát, a pénzünk nem növeli a légkör szén-dioxid tartalmát.

Szerintem ez fontos döntés!

Lorenzo: Azt mondanám, nagyszerű! Köszönjük, Luca! (Taps)

7. KAPCSOLÁS LIMÁBÓL, PERUBÓL

Lorenzo: Most folytassuk tovább, és szeretném megmutatni nektek ezeket a képeket, melyek Ecuador és Peru határvonalán készültek. Az ENSZ adatai szerint több mint 2 millió 300 ezer venezuelai migráns fordult ott meg. Nagyrészüket a környező országokban, Kolumbiában és Peruban próbál segítséget találni. Sajnos, semmijük sincs, mindenben segítséget szenvednek. De az ilyen drámai helyzetekben is születhetnek pozitív élettapasztalatok, konkrét segítségnyújtási lehetőségek. Limában, Peru fővárosában felhívtuk Silvanot és Oféliát. Hallotok engem? Hogyan élitek ezt a helyzetet?

Silvano: Sziasztok, jól hallunk titeket. Üdvözlünk mindenkit! Ti hallottok minket?

Lorenzo: Nagyszerűen, köszönjük! Hogyan élitek ezt a rendkívüli, drámai helyzetet?

Silvano: Tényleg nehéz a helyzet. Tulajdonképpen Peru a második latin-amerikai ország, ahová a legtöbb menekült érkezett Venezuelából, ebből a gyönyörű országból, ahol én magam is születtem

és majdnem 30 évet éltem. Becslések szerint már közel 500 ezren jutottak el Peruba. Természetesen, Kolumbia közelebb van, ezért legtöbben, már egy millióan, vagy talán valamivel többen is oda menekültek. De folyamatosan jönnek ide, Peruba is. Gondoljátok el, hogy csak október 31-én, egyetlen nap alatt több mint 6 ezren érkeztek. El tudjátok képzelni, micsoda szükséghelyezettel kell szembenéznie az országnak.

Mi is igyekszünk megtenni a magunk részét. Néhány nappal ezelőtt kaptuk a hírt, hogy egy 5 tagú család nagy nélkülözésben él. Azonnal rendelkezésükre tudtunk bocsátani 80 eurót. Ez az összeg a helyi minimálbér egyharmadának felel meg. A napokban eljönnek majd hozzánk, hogy ruhát válasszanak maguknak a limai közösség tagjai által összegyűjtött „batyuból”, a ruhaféléket és más tárgyakat tartalmazó vagyonszösségünkből.

Lorenzo: Látom, hogy ott van melletted Ofélia, aki ha jól emlékszem, pont venezuelai. Ofélia, mit tehetünk ezekért az emberekért, akik valóban fájdalmas időszakot éltek át?

Ofelia: Egy éve érkeztem a családommal együtt. Szükségünk van pénzre és más anyagi támogatásra: élelmiszere, gyógyszerekre, matracra, takaróra, utazási költségre, és tartózkodási engedélyre. Ugyanakkor lelki segítségre és pszichikai támaszra. Bizony, lelki segítségre is. A venezuelaiak között, akikkel kapcsolatban állunk - több százukkal -, van egy orvosnő és egy pszichológusnő, akik rendelkezésre rendelkezésükre allnak, hogy segítenek nekünk. Már két workshop-ot is tartottunk, de szervezni fogunk más alkalmakat is, ahol megtanulhatjuk, hogy hogyan kezeljük a kudarcérzetet, a családtól való távolságot, a szomorúságot...

Silvano: Néhányszor meghívtuk a fokolárba azokat a venezuelaiakat, akiket ismerünk. A legutóbbi ebéden, amit itt láttok, 20-an voltak. A mai napig több mint 4 ezer eurót osztottunk szét nekik. Ezek az alkalmak valóban a vagyonszösség csodái. Sok történetet mesélhetnénk. Például, néhány nappal ezelőtt egy venezuelai családnak elvittem 3 doboz tonhalat, mert tudtam, hogy szeretik, de egy kicsit drága... Másnap megtudtam, hogy épp az érkezésem előtt nem sokkal adták oda az utolsó két doboz tonhalat egy másik nélkülöző családnak.

Szeretnénk kihasználni ezt a kollegamentót, hogy köszönetet mondjunk mindnyájatoknak, mert érezzük a közelségeteket, az imáitokat, az egységeteket. Köszönjük!

Lorenzo: Mi köszönünk mindent, amit tesztek. Veletek vagyunk!

Ofelia és Silvano: Köszönjük!

Lorenzo: Ahogy hallottuk, tonhalat adtak. Valamikor elég két doboz tonhal, hogy valakinek örömet szerezzünk. Tényleg, mennyire fontos a szolidaritás!

8. OLASZORSZÁG: MAURIZIO ÉS ROBERTO KIHÍVÁSA

Lorenzo: Térjünk vissza Olaszországba, és menjünk Cesenaticoba, erre az Adriai-tenger partján fekvő kis településre, ahol többnyire a halból élnek. Gyakran előfordul, hogy amikor egy halász hajó visszatér a kikötőbe, nem tudja eladni az egész kifogott halat, ezért a megmaradt fölösleget ki kell dobnia. Maurizio és Roberto, az egyikük halász, a másikuk kereskedő, elhatározták, hogy tesznek valamit ezellen, és létrehoztak egy társaságot. Nézzük meg együtt...

(zene)

Maurizio Cialotti, halász: Az évek során megértettem, hogy mit jelent számomra ez a munka, ez a szenvedéllyel végzett munka. Egyszóval megmentette az életemet.

A barátaim, az ismerőseim mind kábítóztak... Cesenatico jelentős kábítószer-kereskedelmi

központ lett. (zene)

Szerintem ez hősies munka. Mert aki ezt csinálja, és több ideig csinálja, az olyan, mint egy csatáló, mert máskülönben képtelen rá, máskülönben a poklot éli. Amikor az ember kimegy a tengerre... és ki kell mennie szélben, hullámozó tengeren, esőben, hidegben, fagyban, hóban... de ki kényszeríti rá?

(környezet)

Érzem magamban az ösztönzést, hogy Isten akaratában éljek. Ezt élem minden este, akár kimegyek a tengerre, akár nem, azt, ami számomra Isten akarata. (zene és környezet)

Mi az évnek ebben az időszakában három hónapon keresztül vonóhalászatot folytatunk, a zónánkban halászunk. (zene és környezet)

Volt az életemben egy időszak, amikor valaki másnak a haláshajóján dolgoztam. Ott megismerkedtem egy tunéziai fiúval, aki a testvéreivel volt ott. Khalednek hívják és mély barátságot kötöttünk. A hajó fedélzetén a legfiatalabb öccsének kellett mosogatni. Egyik nap vettem a bátorságot és azt mondtam: rendben, osszuk meg a munkát, ma én mosogatok...

Khaled Khayat, halász: Akkor ismerkedtünk meg igazán, mert láttam, hogy Maurizio viselkedése mennyire más, és ez teljesen meglepett. (zene)

2005-ben fogtunk össze, aztán 2011-ben vettem magamnak egy másik hajót. De Maurizioval olyan különleges a kapcsolatunk, mint Olaszországban senki mással. Ahhoz, hogy egyetértsünk, nem kellett ugyanahhoz a valláshoz vagy ugyanahhoz a kultúrához tartoznunk. (zene és környezet)

Maurizio: Négy-öt évvel ezelőtt eléggé padlón voltam. Nehezen tudtuk értékesíteni a halat, mert lobbiztak a nagyobb hajósok. Ők voltak és ma is ők azok, akiknek a kezében van a halpiac. Ezért mi történt? Az, hogy gyakran és örömmel kötöttünk ki esetleg 500-600 láda szardellahallal. Aztán összeakadtunk egy kereskedővel, aki 30, 40, 50 ládát vett át. A többit el kellett dobnunk. Egyik nap erre jött Roberto, és látta, hogy kidobom a halat...

Roberto Casali, a l'Ecopesce üzem tulajdonos-vállalkozója: Kidobta a halat a csatornába, hogy megmentse az üres hungarocell ládáit, ami 50 centbe kerül, ráadásul szennyezi a környezetet, csak azért, mert senkinek sem kellett a hala.

Emberileg lehetetlennek éreztem magam, hogy bármit is tegyek, és azt mondtam: lehetséges, hogy ide jutottunk? És akkor ott megmozdult bennem valami. Azt mondtam: de hát, miért nem lehet ez ellen tenni?

Maurizio: Nem hagyott békén, egy éven keresztül a sarkamban volt, ráadásul a közösségi gazdaságról beszélt, de én, aki egy kicsit ismertem a közösségi gazdaságot, azt mondtam: hát, szóval a közösségi gazdaság nem csak egy egyszerű jótékonykodás, hogy teszünk valamicskét. Olykor megtörténhet, hogy akár borsos árat is fizethet az ember...

(környezet)

Roberto: Maurizioval kiötlöttük, hogy együtt kezdünk valamit, összefogunk, ki-ki a maga foglalkozásával, melyek általában fölénybe szoktak kerülni a másikkal szemben. A kereskedő igyekszik mindig a legkedvezőbb árat kicsikarni a halásztól, a halász pedig a lehető legmagasabb áron eladni az árut. (zene)

Létrejött a Tengeri Gazdaság, az én cégem. Nyitottam egy üzemet, ahol haltermékeket árusítok. Több kollégámmal cserélem az árut egész Olaszország területén. Mi magunk állítjuk elő a termékeket. Feldolgozzuk, tisztítjuk, lefagyasztjuk a konzerváláshoz, ahogy egykor is csinálták, azzal a különbséggel, hogy régen sóval, ecettel és a napon konzerválták. Mi a fagyasztással, tehát a mi szövetségünk a hideg. (zene)

Maurizio: Aztán egy évvel később nyitottunk egy üzletet. Elkezdtük árusítani azokat a termékeket, amiket Roberto felvásárolt. Tehát az én termékeimet, amiket a hajón állítottunk elő, de főként a piaci termékeket, és azokat, amiket Roberto dolgozott fel.

Roberto: A legnagyobb kihívást az jelentette, hogy elnyerjük az emberek bizalmát, mert az volt a legfőbb szándékunk, hogy a nagyszülő is és a kisgyerek is úgy jöhessen vásárolni hozzánk, hogy ne kelljen megkérdeznie, honnan származik a hal, mennyi ideje fogták ki, és mélyhűtött, kiolvasztott termék-e.

Maurizio: Érzem, hogy nem annyira az értékesítésen, a gazdasági eredmények elérésén van a hangsúly, hanem a közösségen, amit sikerült megteremteni magunk között. Mert olyan sok problémával kell szembenézni, hogy ha valamit nem teszünk félre a másikért, a természetünket, a látásmódunkat, az üzletünket, akkor akár nagyszerű gazdálkodást is folytathatunk, de az nem közösségi. Mi ezt a kihívást állítottuk magunk elé. (zene és környezet - taps)

Lorenzo: Az igazat megvallva, ennek a sok hálnak láttán felébredtek bennem az ischiai gyökereim, mert azon a szigeten kifejezetten halból élek meg. Valóban elragadta a szívemet. Ez valóban pozitív tapasztalat: ők ketten együtt belevágtak ebbe a kihívásba: *nem a gazdasági eredményeink elérésén van a hangsúly, hanem a közösségen, amit sikerül megteremteni magunk között.*

Úgy gondolom, ez a prófétai gazdaság nyilvánvaló példája.

9. KAPCSOLÁS PRÁGÁBÓL, A CSEH KÖZTÁRSASÁGBÓL

Lorenzo: De folytassuk tovább és menjünk a Cseh Köztársaságba, mert ma november 17-e van. Ez a nap annak a kiemelkedő, békés forradalomnak az évfordulója, mely 29 évvel ezelőtt épp november 17-én zajlott. Összeköttetésben vagyunk Deniával, Jirkával és Frantisekkel. Itt vagytok? Hol tartózkodtok éppen?

Denia: Sziasztok! Itt vagyunk a prágai Máriapoli Központban, a Cseh Köztársaság szívében. Ma különleges napot élünk, mert nemzeti ünnep van. Jirka, elmondanád, hogy miért?

Jirka: Igen, a kommunista rendszer bukására emlékezünk. Mindig megható számunkra, ahogy a brutálisan elfojtott antifasiszta diáktüntetés utáni képeket látjuk. Ekkor vette kezdetét az, ami „bársonyos forradalom” néven került be a történelembe. Ez a legfőbb, mondhatni lelki tapasztalat, mely felszabadított minket, lehetővé tette a szólásszabadságot, a vallásszabadságot, a más népekkel, más emberekkel való kapcsolattartás szabadságát, és új módon utazhattunk és léphettünk be Európába.

Denia: Épp a napokban zajlik itt Prágában az „Együtt Európáért” találkozó. Miért? Milyen üzenetet szeretne továbbítani ez a rendezvény?

Frantisek: Azt az üzenetet, hogy szeretnénk meghallgatni egymást. 170-en vagyunk itt, tulajdonképpen minden európai országból, délről, északról, Finnországból, Máltáról, keletről, nyugatról, hogy meghallgassuk egymást. Ez az üzenetünk egész Európa számára, mert – szerintem – ma hiányzik Európában az egymásra figyelés. (...) Rájöttem, hogy nekem is tennem kell ezért. Ha a jövőben nem akarom látni, hogy újra falak emelkedjenek, akkor bele kell vetni magam, és jól adni a részemet.

Lorenzo: Köszönjük! (Taps) Nagyon fontos ez az üzenet, ami most eljutott hozzánk a találkozóról.

10. SVÉDORSZÁG: „AKNÁZZUK ALÁ” A MEGOSZTOTSÁGOT

Lorenzo: Az imént szó esett a szakadásokról. Most menjünk Svédországba, ahol egy fontos esemény zajlott. Sajnos a keresztény egyházak között is léteznek szakadások. De ennek ellenére a múlt héten, mint minden évben, a különböző egyházak 40 püspöke, a Fokoláre Mozgalom püspök barátai találkoztak, hogy a testvériség tapasztalatát éljék. Nézzük meg együtt.

(zene és környezet)

Susan Gately, újságíró - Írország: *Susan Gately vagyok, ír újságíró, és épp most érkeztem ide Stockholmba, Svédországba. (zene és környezet)*

Azért vagyok itt, hogy figyelemmel kísérem a Fokoláre Mozgalom püspök barátainak ökumenikus találkozóját. (zene és környezet)

Az összejövetel évente kerül megrendezésre. Ez a harminchetedik alkalom. De az idén a Katolikus Egyház különleges fájdalmanak időszakában zajlik, mert kezd elveszni az intézménybe vetett bizalom a kiskorúak elleni visszaélés következtében, olyan országokban, mint az Egyesült Államok. (zene és környezet)

Michael Mulvey, Római katolikus egyház, a Corpus Christi Egyházmegye püspöke (USA): *Őszintén szólva nehéz belegondolni, hogy ilyen előfordul abban az egyházban, amit szeret az ember; abban az egyházban, ahová tartozunk. Bizonyos értelemben alábbhagy a bizalom. Ez számomra nem hit kérdése, hanem intézményes kérdés. Hogy hagyhatjuk, hogy ilyen dolgok előforduljanak? Gondolom, az okozza a legnagyobb bajt, hogy semmibe vettünk embereket, a segélykiáltásukat, és azt, hogy szükségük van a gyógyulásra. És azok érdekében tettük, akik borzalmas tetteket követtek el. Mély pillanatokat éltem át a keresztre feszített Jézus képe előtt... nem könnyű nap mint nap szembenézni a helyzettel. De remény tölt el, ha ebben a helyzetben is felfedezem az Ő jelenlétét.*

Susan: *Mulvey püspök is részt vesz a találkozón a 40 püspök között. 18 országból érkeztek, és 12 különböző egyházhoz tartoznak.*

(környezet)

Brendan Leahy, Római katolikus egyház, a Limerick-i egyházmegye püspöke (Írország): *Jézus azt akarta, hogy az egyház egy legyen, hogy egy család legyen, de az Apostolok cselekedeteiből tudjuk, hogy már kezdettől fogva voltak feszültségek és széthúzások, akkor is, ha igyekeztek egységben maradni. De volt három olyan időszak, amikor kialakultak a megosztottságok: a negyedik században, a tizenegyedik században és a tizenhatodik században; csakhogy leegyszerűsítsem. Sajnos azokból a szakadásokból adódóan különböző egyházak születtek, melyek ma nem élnek egységben. Pozitívnak mondhatjuk, hogy az elmúlt száz év során ezek az egyházak érezték, hogy javulásra van szükség, hogy el kell kezdeni az egységért dolgozni, és ezt prioritásként kell magunk elé állítani.*

Susan: *Sok találkozót szerveznek a püspököknek és az egyház egysége szakértőinek, de itt más dolgokra helyeződik a hangsúly...*

Brendan Leahy: *Itt az elsődleges célunk nem a párbeszéd, a dokumentumok, a teológiai kérdések; a közös életünkre szeretnénk koncentrálni.*

(zene és környezet)

Susan: A találkozóra idén Sigtunában, ebben a svéd városban kerül sor, mely még télen is színekben pompázik. Ez kifejezetten megfelel a püspökök találkozájának, amit úgy neveztek el, hogy „a színes püspökök találkozója”.

És valóban színesek: mindegyiküknek megvan a maga története.

Mark Strange, Scottish Episcopal Church, Primus of the Episcopal Church of Scotland: Gyerekkoromban az aberdeeni székesegyház énekkarába jártam. Azért jártam templomba, mert ott voltak a fiatalok klubjában a lányok. Ott találkoztam a feleségemmel, aki katolikus és Skóciában ez igen különleges helyzet. Egész idő alatt az a gondolat foglalkoztatott, hogy van valami belül, hogy itt hivatásról van szó, és rettegtem emiatt. Ezért menekültem, el akartam rejtőzni ezelől. Csak úgy tudtam kifizetni az egyetemet, hogy közben dolgoztam. Ezért a helyi sörözőben találtam munkát.

Susan: Most Ön a skót püspöki egyház elsőszámú embere. Nagy kihívás lehet...

Mark Strange: Nagy kihívás, de megtiszteltetés is. Nagy öröm! Szeretem ezt a fajta életet!

Susan: Åke Bonnier püspök a gazdag svéd könyvkiadó Bonnier család tagja. Elmesélte nekem, hogy hogyan lépett a hit útjára.

Åke Bonnier, Svéd Egyház, Skara püspöke - Svédország: Nem neveltek vallásosan. Az történt, hogy láttam egy tévéműsort a szüleimmel. Akkor 14 éves voltam. Egy püspökkel készítettek interjút [...]. A közvetítés után az anyukám adott egy könyvet. [...] Nagyon mélyen megfogott; a gazdag ifjú történetével végződött, aki odamegy Jézushoz és megkérdezi: „Mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus azt válaszolja: „add el, amid van, oszd szét a szegényeknek, és gyere, kövess engem”. A püspök azt írja a végén: „szabad vagy, hogy igent mondj, és szabad vagy, hogy nemet mondj”. Ott feküdtem az ágyamon, és éreztem, hogy igent akarok mondani, de nem tudtam, hogy mire. Odamentem a szüleimhez, és mondtam nekik, hogy szeretnék konfirmálni.
(zene)

Susan: Gondolom, Ön a legszínesebb a „színes püspökök” között! Megmagyarázná az öltözékét?

Theophilose Kuriakose, Antióchiai Szír Ortodox Egyház, metropolita, India: A piros szín a vértanúság szimbóluma. A püspökök készen kellene állnia, hogy az életét adja a népéért és az evangéliumért.

Susan: És a fejfedő?

Theophilose Kuriakose: Ez érdekes. A szerzetesi hagyomány jele; azt jelzi, hogy elhagyjuk a világot. 13 kereszt van itt – hat itt, hat pedig itt, és egy hátul –, Jézust és a tizenkét apostolt jelképezik. (zene)

Susan: Ezen az 5 napos találkozón, amit a Fokoláre Mozgalom helyi közössége szervezett, a püspökök megosztják tapasztalataikat az egész világról: előadásokat hallanak a megbékélésről, az ökológiáról, a közel-keleti helyzetről, elmélkednek a Szentlélekről, Krisztus egyházának lelkéről.
(környezet – rövid bejátszás Emmaus beszédéből)

Susan: Első alkalommal vesz részt nő püspök, a Svéd Egyház püspöke.

Mit jelentett Önnek ez az összejövétel?

Eva Nordung Byström, Svéd Egyház, a Härnösand egyházmegye püspöke, Svédország: Nagyon jó, hogy találkozhattam a világ minden részéről érkezett püspökökkel, és hallhattam, hogy mindenki az egységről és Krisztus szeretetéről beszél. Megható volt számomra.

Susan: A katolikus és ortodox egyházban a papság a férfiak kiváltsága. Mit jelentett az Önök számára, hogy nő püspök is volt a körükben?

Theophilose Kuriakose: *A bibliai szemlélet szerint Krisztusban nem létezik se férfi, se nő, de az Egyházaknak más és más hagyományaik vannak. Ez ökumenikus találkozó. Ezért örülök, hogy nő püspök is van itt, és tiszteletben tartom, mert ez is az Isten nevében megélt különbözőség, és rámutat az egyházi hagyományaink pluralizmusára. (zene)*

Susan: *Ezek a püspökök egységben élnek ugyan, de az egyházaik közötti szakadás még létezik.*

Mark Strange: *Ma is a szentmisén, de mindig is fájdalmas tapasztalat, hogy nem járulhatunk együtt az eucharishtiához. De tudtam, hogy aki misézett, az is ugyanúgy érezte ezt a fájdalmat... Ezt a tapasztalatot mindig magamban fogom hordozni. (ének)*

Susan: *Mit élt ezen a találkozón?*

Ziphozihle Daniel Siwa, Metodista Egyház, a Dél-Afrikai Metodista Egyház püspöke: *Rendkívüli tapasztalatot jelentett számomra, hogy létezik a szív ökumenizmusa, mely nem hordozza magán az intézmény terhét.*

Christian Krause, Evangélikus Egyház, a Lutheránus Világszövetség korábbi elnöke, nyugalmazott püspök, Németország: *Ahogy Dél-Afrikában mondjuk, itt ülünk és „caucus”... este, együtt, a régi időkre emlékezünk, a mai időkről beszélünk, és feltesszük a kérdést, merrefelé tartunk, hol találkozunk hasonló dologgal? Ez egy világi mozgalom szabadsága, melynek nem kell politikai állást foglalnia, nem kell intézmények között tárgyalásokat folytatni; itt „szívtől szívig” osztozhatunk egymással. (zene)*

Brendan Leahy: *Minden találkozó végén szövetséget kötünk. Ez szentimentálisnak is tűnhetne, de valójában nagyon is komoly. Megkötjük egymással a kölcsönös szeretet szövetségét. Az új parancsra épül, amit Jézus mondott a halála előtti éjszakán. Szeressük egymást. Ez általánosságnak is tűnhet, de nekünk azt jelenti, hogy úgy szeretjük a másik egyházát, mint a sajátunkat, úgy szeretjük a másik keresztjét, mint a sajátunkat. Én például megtapasztalom a fájdalmukat, hogy a katolikus egyházban nem járulhatnak áldozáshoz. Ők úgy tapasztalják meg a katolikus egyház problémáit, mint sajátjukat, mert az egyház egy.*

Susan: *Belépek a sigtunai régi St. Mary's plébániai templomba erre a rendkívüli eseményre.*

Az egyik püspök felolvassa a Szövetség szövegét: *Jézus nevében egyesülve megígérjük egymásnak, hogy egész életünkben mindenek előtt a kölcsönös szeretet megélésére törekszünk, és úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretett minket.*

Atyánk, add nekünk a te Lelkedet, hogy úgy válhassunk eggyé egymással, hogy az egyikünk keresztje a másikunk keresztjévé, az egyikünk öröme a másikunk örömévé, az egyikünk vágya a másikunk vágyává váljon. (zene)

Susan: *Ahogy a szövetségkötés alatt elnézem ezeket a püspököket, az a benyomásom, hogy a jövő Egyházát látom, mely teljes mértékben a kölcsönös szeretetre alapul. De valóban az a csodálatos, hogy ez nem csak a jövő egyháza, hanem a mai egyház is. (zene és taps)*

Lorenzo: *Nagyszerű! Szívből köszönjük, Susan Gately, hogy figyelemmel kísérted nekünk ezt a találkozót.*

11. EMMAUS ÉS JESÚS: RÖVID KÖZVETLEN BENYOMÁS A HALLOTTAKRÓL

Lorenzo: *De ti is jelen voltatok ezen a találkozón, Emmaus, Jézus. Gyertek, meséljetek valamit, azért is, mert hallottuk ezeket a püspököket, akik ellentétes tendenciát képviselnek azzal szemben, amit ma hallani az ökumenizmusról, mely ma kissé a válságát éli. De*

ebből a videóból nem ez látszik. Jézus, szerinted tényleg lehetséges az Egyházak egysége?

Jesús: Úgy gondolom, igen, lehetséges, elsősorban azért, mert Jézus szólít fel rá. Jézus imádkozott az egységért. Nyilvánvaló, hogy Isten tervében egyetlen Egyház létezik, többféle hagyomány van, ahogy a videóban is láttuk, de egyetlen Egyház létezik. És ezt a tapasztalatot éltük Sigtunában. Úgy gondolom, hogy a püspökök nem egy Egyház, nem egy intézmény képviselőjében voltak ott – ahogy az egyikük is mondta -, hanem azért, mert ott akartak lenni, tehát személyes jogcímen.

Az egységet nagyon magas szinten megélték. Nem arról van szó, hogy ez nem teológiai, mert teológiai szintű is. Én mindig azt mondom, hogy az élet dialógusa az elsőszámú teológiai párbeszéd. Mi erre a tapasztalatra tettünk szert.

Ma az az elképzelés uralkodik, hogy mindent az intézmény szintjén kell megoldani, a politikában is, de valójában ezek a rejtett, étellel teli Mozgalmak változtatják meg az intézményeket. Elmondok egy hasonlatot, ami segíthet megérteni, hogy én hogyan látom az ökumenizmust. Sigtunában az életem eddigi legrövidebb nappaljait és leghosszabb éjszakáit éltem, mert 4 órakor már besötétedett. De ha nyáron megyünk oda, szinte nincs is éjszaka. Íme, ma az ökumenizmusban talán ezt az időszakot éljük: rövid nappalokat és hosszú éjszakákat. De olyan jövő felé közeledünk, ahol mindössze egy pár órán át tart csak az éjszaka, és a többi mind világosság lesz.

Lorenzo: Köszönjük, Jézus, igazán nagyon köszönjük.

Emmaus, elérte a kollegamentónk végéhez. Most, hogy láttad ezeket a történeteket világszerte, mi a benyomásod? Mi az érzésed?

Emmaus: Két gondolat merült fel bennem. Az első a remény, mert ahogy láttam ezt a sok jót a világban, mely minden helyzetbe behatol és valóban belülről alakítja át a helyzeteket, - mondhatni - átalakítja a világot, ez nagy reménnyel tölt el.

Aztán a másik gondolat: mély hálát érzek a Fokoláre Mozgalom minden tagja iránt, mert a szeretetükkel, a szolgálatkészségükkel, a jelenlétükkel otthont tudnak teremteni, be tudnak fogadni, előtérbe tudják helyezni a másikat, olyan helyzeteket tudnak teremteni, melyekben hangsúlyt kap, kiemelkedik ez a jó, és ezáltal hatékonyabbá is válik.

Ezt láttuk Sigtunában, a gazdaságban, a politikában: mindenütt a részüket adják, el kell ismerni, hogy valamiképp benne vannak.

Ezért engedjétek meg, hogy ma este kifejezetten a Fokoláre Mozgalom tagjaihoz szóljak, bátorítsam őket. Szeretném elmondani nektek, hogy ezeknek a jótékony kezdeményezéseknek, és a világon létező minden jó és szép dolognak, melyekről hallottunk, és melyek történnek, szükségük van rátok, mert szükségük van rá, hogy valamikor otthonra találjanak, helyet találjanak nálatok, ahol otthon érzik magukat, ahol megértésre találnak, ahol táplálkozni és melegedni tudnak, ahol szívélyes szeretetre találnak, hogy aztán folytatni tudják.

Tehát azt mondanám: ne csüggedjétek el, ne bátortalanodjatok el, hanem legyen mindig új a szeretetetek. És újítsátok meg magatok között, most, azonnal, ebben a pillanatban. Újítsátok meg ezt az egységet, mely valóban meg tudja teremteni ezeket a kötelékeket. Aztán természetesen, mindnyájan együtt forduljunk a többiek felé, nyílunk meg mindenki felé, tárjuk ki ennek az otthonnak az ajtaját, hogy mindenki beléphessen, jól érezze magát, és ezzel a szeretettel, ezekkel a testvéri kapcsolatokkal, melyeket ti magatok hoztok létre mindenfelé és mindenkivel, eláraszthassák a világot, és új világot építhessenek, ahogy Chiara mondta a gondolatában. Ez merült fel bennem.

Lorenzo: Köszönjük, Emmaus! (Taps)

Emmaus: És mi mindnyájan veletek vagyunk.

Lorenzo: Köszönjük! Igazán nagy köszönet! (Taps)

12. BEFEJEZÉS

Lorenzo: Kollegamentónk végéhez értünk, szeretnék emlékeztetni benneteket, hogy legközelebb 2019. február 23-án találkozunk szintén este 8 órakor.

Szívből köszönjük mindenkinek, aki részét adta ehhez az élő közvetítéshez, főként köszönjük nektek, hogy elkülditek híreiteket és felvételeiteket az egész világról. Bocsánatot kérünk, ha nem sikerül közvetítenünk mindet ezalatt a rendelkezésünkre álló rövid idő alatt, de szeretnénk emlékeztetni benneteket, hogy honlapunkról⁵ letölthetitek a teljes kollegamentót, de külön-külön az egyes híreket is.

És külön köszönjük az anyagi hozzájárulásaitokat. Ezt valóban szeretném megemlíteni. A kollegamentót az adományaitokból tudjuk fenntartani.

A mielőbbi viszontlátásra! (Taps)

⁵ <http://collegamentoch.focolare.org/>